

Բասիլայել Պատկանյան

Աղասու մոր երգը

Նվեր Խաչատուր Աբովյանի անմահ հիշատակին

Չարթի՛ր, մանուկ իմ նագելի, բա՛ց այդ պայծառ աչերը,
Թերթերունքեդ քունը թոթվե՛, գիրկը հանգի՛ր քու մորը.
Բա՛վ քեզ որքան բարի հրեշտակը հեքիաթ ասին երագում,
Այժմ արի՛ քեզ այն պատմեմ, ինչ պիտ տեսնես աշխարհում:

Չարթի՛ր, որդյակ, քանի՞ քրնես,
Բա՛ց աչերըդ այդ նախշուն,
Ուր որ մայրըդ յուր բախտ, փառքը,
Կյանք ու արևն է տեսնում:

Դուն կրնե՞ծնաս, բոյ կը քաշես, չինար բոյիդ ես դուրբան,—

Քեզ ուժ կուտան Մասսի քաջքը, որ դու լինիս քաջ Վարդան.
Իմ մատներով մի ոսկեթել մեջքիդ գոտի եմ կարել,
Գոտիիցըդ թուր կը կապեմ, այն էլ ինքս եմ սըրել:

Չարթի՛ր, որդյակ, քանի՞ քրնես,
Բա՛ց աչերըդ այդ նախշուն,
Ուր որ մայրըդ յուր բախտ, փառքը,
Կյանք ու արևն է տեսնում:

Մեր բակումը ձի է կայնաժ՝ քեզ է մընում անհամբեր,
Ջարթի՛ր, որդյակ, քանի՞ քրնես, ա՛ն քու թուրը մահաբեր.
Քու Հայ ազգը հեծեժում է, ձեռքը, ոտքը շրդթայաժ,

Քու եղբարքը գերության մեջ... քա՛ջ, միայն դո՞ւ ես քրնաժ...

Ջարթի՛ր, որդյակ, քանի՞ քրնես,
Բա՛ց աչերըդ այդ նախշուն,
Ուր որ մայրըդ յուր բախտ, փառքը,
Կյանք ու արևն է տեսնում:

Չէ՛, իմ որդին շուտ կըգարթի, ձին կըհեժեն սանձակոժ
Հայի արցունքը կըսրբե, կըդադրացնե լաց ու կոժ.
Հա՛յ եղբայրներ, քի՛չ էլ կացեք, իմ Աղասին գարթեցավ,
Գոտին կապեց, թուրը կախեց ու իր նըժույգ ձին նըստավ: